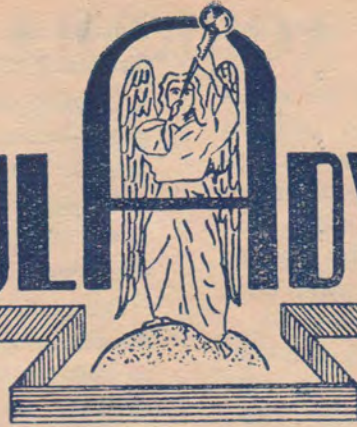

7287

995/11 98

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVII Nr. 12

DECEMBRIE 1959

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 118

Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINS

De la gînd la faptă . . .	T. Dobre
Cinstea — versuri . . .	P. V. Cazan
Respectul în Casa lui Dumnezeu	I. Dănețiu
Iubirea de aproapele . .	M. Popa
Luna prieteniei Romîno-Sovietice	P. Crișan
El păcatele noastre le-a purtat	C. Alexe
Să facem din săbii... fiare de plug	D. Popa
Maxime	
Preocupări agricole în luna decembrie . . .	Redacția

DE LA GIND LA FAPTĂ

Ceea ce exclude pe cineva din Impărăția lui Dumnezeu, este păcatul său.

Păcatul, definiția lui este clar arătată în Sfînta Scriptură astfel : „Oricine face păcat, face și fărădelege și păcatul este fărădelege“ (1 Ioan 3, 4), sau călcarea legii, a principiilor morale compuse din cele zece porunci, care formează expresia voinței lui Dumnezeu. Căci păzirea poruncilor Lui, constituie chezașia cunoașterii de Dumnezeu, așa cum spune Evanghelistul Ioan : „Și prin aceasta știm că Il cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui“. 1 Ioan 2, 3.

În cele ce urmează, dorim ca în mod succint, să înfățișăm corelația dintre gînd și faptă, nu numai în acțiunile vieții noastre de fiecare zi, ci în ceea ce privește viața noastră moral-spirituală.

Marele apostol al Neamurilor Pavel, conștient de faptul că trebuie să-și păstreze integritatea morală de o factură vrednică de Învățătorul divin ce i se arată pe drumul Damascului, preciza : „De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“. Fapte 24, 16. Prin aceasta ne este indicat faptul de necontestat că rădăcina păcatului, a călcării Legii lui Dum-

nezeu și a decăderii morale, este cultivarea unui cuget necurat.

Scriitorii inspirați ai Scripturilor au subliniat în repetate rânduri importanța păstrării unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, bine știind că în omul nostru dinlăuntru, există totdeauna luptă între ceea ce este bine și ceea ce este rău, între ceea ce este curat și între ceea ce este necurat; între lucrările lui Dumnezeu și ale lui Satana.

Citind din nou pe Pavel, el afirmă că numai atunci o persoană a ajuns la maturitate, când el poate „să deosebească binele de rău“. (Ebr. 5, 12—14). Iar Zaharia merge mai departe și trasează chiar jaloanele gândirii credinciosului când spune: „Niciunul să nu gândească în inima lui rău împotriva aproapelui său“. Zah. 8, 17.

Ocupându-se de ceea ce formează punctul de plecare al păcatului, gândul, Domnul Isus Hristos a rostit: „Vai de voi cărturari și farisei fățarnici. Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sînt pline de răpire și de necumpătare! Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru (cugetul)

a paharului și a blidului, pentru ca și partea din afară să fie curată! Mat. 23, 25, 26.

Cugetul curat luminează, dă sufletului pace și strălucirea faptelor bune. Pe cînd cugetul murdar întunecă rațiunea, orbește cugetarea sănătoasă și sfirșește în aducerea la îndeplinire a unor fapte pe măsura cugetelor din care au izvorit.

Pentru a baricada una din principalele căi de pătrundere a gândurilor rele, dreptul Iov se ruga și făcu legămînt cu ochii lui, că dacă se ivește un gînd rău, atunci „inima lui să nu urmeze ceea ce văd ochii“. Iov 31, 1. 7.

Reese deci și este bine a nu uita niciodată că ceea ce generează păcatul este cugetul necurat și nesfințit. Iar lupta spirituală pe care fiecare credincios o duce cu sine însuși, trebuie să se concentreze asupra cugetului nostru. Căci cum este izvorul, așa va fi și apa pîrîului. Trebuie să ajungem a dirija gândurile noastre și nu noi să fim fugăriți prin ariditatea secetoasă a unor gînduri lipsite de seva unei sfințenii cu adevărat creștinești.

T. DOBRE

CINSTEĂ

*Fiul meu! Pe drumul vieții fii cinstit în orice vreme,
Cinstea îți va da putere ca să-nvingi, deci, nu te teme.
Ea îți va șopti în taină fără ca să se auză:
Ca să iei întotdeauna adevărul călăuză.
Ea în orice-mprejurare îți va spune ce e bine:
Chiar cum să te porți cu alții și cum să te porți cu tine.
Nu te-aștepți de la oricine s-aibă știință sau tărie,
Mult curaj, dar fiecare e dator cinstit să fie.
Cinstea e la fel ca ochiul, nu primește nici odată
Ca să fie murdărită nici măcar cu-o mică pată.
Nici un fir de praf nu poate să îl sufere-n tăcere
Fără ca să verse lacrimi, fără să simtă durere.
Iar dacă ți se va cere să jertfești ceva pe lume,
Fiul meu! jertfește totul, dar păstrează-ți bunul nume.
Pentru cinste dăruiește tot ce ești, tot ce posezi,
Nici o jertfă nu-i prea mare cînd e vorba s-o păstrezi.
Și pe lingă munca dreaptă, rivnă și economie
Nici o altă însușire nu a fost și n-o să fie,
Mai de preț și mai dorită ce înalță orice gînd
Decît cinstea dovedită orișunde, orișicînd.
Și pe lingă moștenirea care ți s-a dăruit:
Fiul meu! Te rog din suflet, cît trăiești: să fii cinstit!*

PETRE V. CAZAN

RESPECTUL ÎN CASA LUI DUMNEZEU

„Să cinstiți locașul Meu cel sfânt,
Eu sînt Domnul“. Lev. 26, 2.

Locul dedicat serviciului divin, este numit locul întîlnirii cu Dumnezeu, și el nu trebuie să fie privit ca un loc oarecare, ca o încăpere de rînd.

Simțul moral al celui ce vine să se închine în Casa lui Dumnezeu trebuie înnobilit, curățit și sfințit. Fiecare trebuie să cugete că acest locaș este sfințit, deosebit, unui scop sfînt; este, — așa cum ne exprimăm în limbajul nostru — Casa lui Dumnezeu. Potrivit descoperirilor sfinte, aici Dumnezeu, prezent prin Duhul Său cel Sfînt vine să se întîlnească cu copiii Săi, și noi trebuie să fim conștienți în orice moment de prezența Sa în mijlocul adunării.

Tot pentru acest motiv, prea adesea, unii își îngăduie a veni în Casa lui Dumnezeu, cu îmbrăcămintea în neorînduală sau extravagantă, cu totul necorespunzătoare pentru acest loc, sau numai pentru a fi văzuți. Își dau oare seama acești închinători de poziția lor? Cuvîntul sfînt spune că în aceștia nu există nici o idee de rînduală, simplitatea și purtarea nobilă pe care o cere Dumnezeu de la toți aceia, care vin să se închine în fața Sa. Se gîndesc oare aceștia ce impresie fac toate aceste lucruri asupra celor din jurul lor?

Indemnul divin ne spune că în această privință trebuie să se îndrepte multe lucruri. Toți trebuie să ajungem a cugeta cît de cuviincioși, curați și ordonați atît în îmbrăcămintea cît

și în purtare, trebuie să venim în locul unde credem că ne vom putea întîlni cu învățăturile sfinte și cu solii veniți de sus. Și să facem aceasta fără a recurge la podoabe exterioare, care nu sînt la locul lor în Casa de Rugăciune — și de altfel nici în viața de toate zilele a credinciosului.

În Casa lui Dumnezeu nu trebuie să purtăm haine, numai pentru a fi văzuți de alții, căci aceasta produce cugetări nesfinte, încurajează lipsa de evlavie, gelozia, ura și critica. Atenția celor din jur este atrasă adesea numai spre astfel de lucruri, și gînduri ce nu aduc nici o binecuvîntare umplu inimile multora.

Credincioșii sînt chemați să se împodobească cu podoabele lăuntrice, care, întotdeauna au adus binecuvîntări nespuse, atît pentru cei ce le-au purtat, cît și pentru cei din jurul lor. Comunitatea Domnului Hristos ar trebui să cugete adînc la acest lucru și să ia aceste învățături sfinte la inimă. Cuvîntul sfînt ne spune: „Podoaba voastră să nu fie podoaba din afară, care stă în lucruri trecătoare și lipsite de evlavie, ci podoaba voastră să fie podoaba dinăuntru, ascunsă în inimă, curăția nepieritoare a unui duh blînd și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu“.

Desăvîrșirea caracterului la care sîntem chemați și pentru care venim în Casa lui Dum-

nezeu — unde așteptăm să primim sfaturi, învățături, solii, — cere o muncă hotărîtoare, silințe continui, timp de o viață întreagă, și nu poate fi atinsă de cei care nu sînt gata să lupte din răspuțeri în felul rînduit de Dumnezeu, adică hotărît și cu multă osteneală. Nu trebuie să ne îngăduim greșeli în această privință, deoarece prin acestea vom face zadarnică venirea noastră înaintea Domnului și vom fi lipsiți de toate binecuvîntările pe care le-am fi putut primi și totodată, vom lipsi de ele și pe cei din jur.

În umblarea Sa pe pămînt Isus, a fost în privința aceasta un demn exemplu pentru noi. Cu cît respect Își ocupa El locul cînd Se prezenta în Templu; cu cîtă durere de inimă privea El dezordinea cînd cei chemați transformaseră Casa lui Dumnezeu într-o casă de negoț. Cu toată blîndețea și amabilitatea, a fost singura dată cînd S-a văzut nevoit să recurgă la biciul de ștreanguri pentru a îndepărta pe cei ce uitaseră de rostul locului unde se aflau și se dedaseră la cele mai josnice negustorii și tranzacții comerciale necinstite.

Ioan a văzut în viziune pe Domnul cerului și a spus că mărirea feței Sale „ste ca strălucirea soarelui în toată puterea lui; iar un alt profet zicea că era „ca înfățișarea curcubeului care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era înfățișarea strălucitoare care-L înconjură. Pentru aceea Cuvîntul sfînt a zis: „Să cinstiți locașul Meu cel sfînt. Eu sînt Domnul“.

Locașul despre care se amintește aci, este locul unde Dum-

nezeu. Se întâlnește cu credincioșii Săi. Psalmistul zice: „Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților, și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui“. Locașul sau locul de adunare poate fi o clădire de lemn, de cărămidă sau de piatră, sau poate fi un cort dar el este un loc deosebit, unde ne întâlnim și ne rugăm lui Dumnezeu. Deși El este atît de mare și de puternic, El Se va întâlni cu credincioșii Săi, în locul hotărît pentru aceasta. El zice: „Eu locuiesc în locurile înalte și în sfințenie, dar sînt și cu cel umil cu inima“.

Despre patriarhul Iacob se spune că s-a mirat cînd a găsit un locaș sfînt de întîlnire cu Dumnezeu chiar sub cerul liber, pe cînd călătorea departe de casa părintească, avînd drept cîmpătu o piatră. Cînd s-a sculat a zis: „Cu siguranță, Domnul este în locul acesta și eu n-am știut“. Apoi s-a umplut cu teamă și a zis: „Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului“. Deși era pe cîmp, — el fiind în călătorie către familia mamei sale, — Iacob a arătat respect față de locul pe care l-a sfințit Dumnezeu prin prezența Sa, s-a rugat în umilință lui Dumnezeu și a ridicat o piatră de amintire care să indice locul acela. Piatra a rămas pînă la întoarcerea sa de la Laban, cu care ocazie Iacob a adus din nou jertfe de recunoștință și mulțumire Domnului.

Cînd credincioșii lui Dumnezeu de pe vremuri călătoreau prin pustie, Domnul a zis: „Să-mi faci un locaș sfînt și Eu voi locui în mijlocul lor“. Ei au făcut cortul cu perdelele cele frumoase și cu acope-

rișul din piei de vițel de mare; dar cînd au ajuns în Canaan, ei au clădit în Ierusalim frumosul templu de marmoră, care să înlocuiască cortul pe care-l purtase cu ei prin pustie.

La venirea Domnului Hristos, în templul refăcut, în loc să găsească niște credincioși pregătiți și crescuți spiritual, istoria ne spune că El a găsit în curtea Templului și pe coridoarele lui, ba chiar în Templu, mese de schimbat banii, porumbei, turturele, oi, boi, și tot ce nu contribuia la sfințirea templului. Fără a le recunoaște vreun merit pentru comportarea lor, Domnul le-a zis: „Luați acestea de aici, și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie“.

Se poate că noi nu ne întâlnim cu Dumnezeu într-un astfel de templu și poate că nu avem o așa mare adunare de oameni, nici mese sau cutii cu porumbei, sau turturele, întrucît timpul acestora a trecut, dar avem făgăduința că acolo unde sînt doi sau trei adunați în Numele Lui, va fi și El de față. Un îndemn ne este dat de bărbatul înțelept, care ne spune că atunci cînd mergem la adunare, la Casa lui Dumnezeu, să ne comportăm cu respectul cuvenit față de locul unde am venit să ne întâlnim cu El. Ar trebui să fim mai de grabă pregătiți sufletește a asculta decît a vorbi și încă a vorbi lucruri care am dori să nu le știe semenul despre care vorbim. Sîntem oare conștienți de acest lucru? Noi am venit la acel loc pentru a primi binecuvîntări, pentru ca vorbirea noastră să se desăvîrșească, cum zice Sfîntul Apostol Pavel: „Vorbii între voi cu psalmi și cu cîntări duhovnicești“ și iar: „Vorbirea voastră să fie întotdeauna cu har, dreașă cu sare“.

Putem oare să ne îngăduim, atunci, să vorbim vorbe urite, sau să cugetăm gînduri rele? Să nu corespundă comportarea noastră în Casa lui Dumnezeu cu ceea ce El așteaptă din partea noastră?

Gălăgia și învălmășeala în casa de rugăciune întristează pe Domnul, după cum L-au întristat vînzătorii și cumpărătorii din templu. Vorbiri despre lucruri obișnuite, șoptiri, glume, înainte sau după serviciul divin, dezonoarează pe Dumnezeu.

Inspirația sfîntă ne descoperă că, de multe ori Duhul Sfînt și îngerii au plecat din locul de închinare, din cauza lipsei de respect arătată de cei care erau adunați acolo. Dacă cei gălăgioși și neatenți ar putea vedea pe îngeri privindu-i, și notînd faptele lor, ei s-ar umple de rușine.

Cînd cei care se adună pentru a se închina, fac aceasta cu respect față de locul unde s-au adunat și față de serviciul divin, ce are loc; cînd se păstrează liniște și cînd nu există nimeni care să fie nepăsător sau neatent, cînd toți iau parte la cîntările de laudă și fiecare inimă se înalță în rugăciune umilă către Dumnezeu, cînd învățăturile divine sînt primite cu respect, cînd toți se poartă ca în fața Domnului, atunci Dumnezeu Se va apropia de poporul Său și va revărsa asupra lui multe binecuvîntări.

Să facem ca aceste binecuvîntări să fie primite de inimile noastre, atunci cînd venim în Casa lui Dumnezeu, aducînd o închinare după voia Lui, într-o atitudine de adorațiune și respect sfînt.

IUBIREA DE APROAPELE

„Vă dau o poruncă nouă : să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“.

Ioan 13, 34.

Despre apostolul Ioan ni se spune că el a fost ucenicul care a exemplificat cel mai bine acest deziderat suprem al creștinismului IUBIREA. El a fost numit „ucenicul iubirii“, ucenicul care sta plecat la pieptul Mîntuitorului și care ne-a lăsat pagini minunate despre iubirea creștină.

Apostolul Pavel doctrinarul Bisericii Creștine sfătuiește astfel pe cei din Colose : „Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrșirii“. Col. 3, 14. Iar Petru subliniază aceeași idee spunînd : „Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate“. Evreilor, Pavel le spunea : „Stăruți în dragostea frățească“. Evrei 13, 1. Acest gînd pare un ecou al îndemnului pe care Mîntuitorul l-a dat Bisericii. Căci „cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare ; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste“. Ef. 4, 2. El face aici apel la îndelunga răbdare și îngăduință unii față de alții în dragoste. Mai mult, el chiar roagă pe credincioșii în Filipeni 2, 2 : „Faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire o dragoste, un suflet și un gînd“.

În ultima parte a lucrării Sale pe pămînt Isus dădu sfa-

turi ucenicilor și deci Bisericii cu privire la comportarea lor.

„Vă dau o poruncă nouă : Să vă iubiți unii pe alții ; cum V-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“. Ioan 3,34.

Pavel atrage atenția asupra unei probleme foarte importante. Sinceritatea și curăția acestui principiu divin : „Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută“. 1 Tim. 1, 5. Și dacă totuși trebuie să datorăm cuiva ceva, atunci : „Să nu datorăți nimănui nimic, decît să vă iubiți unii pe alții : căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea“. Rom. 13, 8 Pentru că „dragostea acoperă toate greșelile“. Prov. 10, 12 u. p. Pentru că nu face niciodată nici un rău : „Dragostea nu face rău aproapelui : dragostea deci este împlinirea Legii“. Rom. 13, 10. Și iubirea față de aproapele și față de Dumnezeu, sintetizează întreaga Lege : „Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă : „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Gal. 5, 14. Iar îndemnul trăirii în deplină armonie vine din partea Domnului : „Cît despre dragostea frățească, n-aveți nevoie să vă scriem ; căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții“. 1 Tes. 4, 9.

Căci grija noastră permanentă trebuie să fie faptul că fiecare din noi va trebui să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu. „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvîntul adevărului“. 2 Tim. 2, 15.

EXEMPLU DE IUBIRE

Prietenia dintre David și Ionatan constituie un exemplu măreț de prietenie dezinteresată și puternică. „David sfîrșise de vorbit cu Saul. Și de atunci sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el“. 1 Sam. 18, 1. Deși moștenitorul tronului lui Israel, Ionatan a înțeles că David este chemat de Dumnezeu în fruntea lui Israel, în loc să-l urască pentru aceasta, el l-a iubit din toată inima.

Un alt exemplu al Scripturii îl găsim în Rut 1, 16. 17 : „Rut a răspuns : „nu sta de mine să te las, și să mă întorc de la tine ! Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu ; poporul tău va fi poporul mei, și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeul meu ; unde vei muri tu, voi muri și eu, și voi fi îngropată acolo.“

Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!“⁴. Contrar obișnuinței, Rut și Naomi, au fost în adevăr strâns legate printr-o dragoste puternică.

Pavel era gata să se cheltuiască pe sine din dragoste pentru fiii săi spirituali. „Și eu voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sînt iubit cu atît mai puțin?“² Cor. 12, 15.

Dar exemplul suprem, este dragostea pe care Domnul Hristos o arată față de noi. Domnul spune: „Căci Tatăl însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu“. „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămîneți în dragostea Mea“. Ioan 16, 27; 15, 9.

Apostolul Ioan prezentînd evenimentele premergătoare crucificării Domnului spune: „Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt“. Ioan 13, 1.

Iar textul de aur al Sf. Scripturi ne prezintă iubirea cea mare a Cerului pentru noi: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piardă, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

Iar dacă trebuie să avem față de semenii noștri o simpatie, atunci ea trebuie să fie dezinteresată, și spre zidire, așa cum spune și Pavel în Rom. 15, 2: „Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora“.

NUMAI O IUBIRE SINCERĂ

Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea înțietate altuia“. Rom. 12, 10. Prezentînd caracteristicile unei iubiri altruiste apostolul arată că: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bună-tate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mînie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul“. „Dragostea să fie fără prefăcătorie“. 1 Cor. 13, 4—7; Rom. 12, 9 p. p.

Prețuirea semenilor noștri să fie caracterizată tot de iubire. „Vă rugăm fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cîrmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste“. 1 Tes. 5, 12, 13 p. p.

Cine se caracterizează printr-o iubire față de Dumnezeu și față de aproapele, acela are o puternică încredințare în făgăduințele lui Dumnezeu și nu are teamă. „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvîrșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvîrșit în dragoste“. 1 Ioan 4, 18.

Iubirea față de Dumnezeu, este dovedită prin faptul că avem dragoste și față de cei din jurul nostru. „Dacă zice cineva: „eu iubesc pe Dumnezeu“, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?“⁴. „Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați

curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inimă“. 1 Ioan 4, 18; 1 Petru 1, 22.

Evangelia lui Dumnezeu, această veste a iubirii divine față de păcătos a constituit pentru Pavel puterea lui Dumnezeu. „Căci mie nu mi-e rușine de Evangelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecărui care crede: întîi a Iudeului, apoi a Grecului“. Rom. 1, 16.

Dumnezeu este dragoste; și Dumnezeu rămîne în cel ce trăiește în dragoste. „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămîne în dragoste, rămîne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămîne în el“. 1 Ioan 4, 16. Căci toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sînt chemați după planul Său“. Rom. 8, 28. Iar ca dragostea lui Dumnezeu să ajungă desăvîrșită, atunci „cine păzește Cuvîntul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvîrșită; prin aceasta știm că sîntem în El“. 1 Ioan 2, 5.

Filimon în versetul 7 arată că dragostea este capabilă de a înviora pe mulți.

„Iar cine iubește pe fratele său rămîne în lumină, și în el nu este nici un prilej de poticnire“. 1 Ioan 2, 10.

Domnul să ne ajute ca să trăim într-o strînsă legătură frățească, să trăim în lumină și niciodată să nu fim pricină de poticnire pentru cineva.

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

Încă acum un sfert de veac au existat oameni lucizi în țara noastră care au cunoscut marile binefaceri ale prieteniei cu U.R.S.S. și au creat asociația „Amicii U.R.S.S.“, la care au aderat oameni aparținând celor mai diferite categorii sociale. În 1935, cu participarea unor intelectuali de frunte, a fost constituită „Societatea pentru întreținerea raporturilor culturale dintre România și Uniunea Sovietică.“ Crearea acestor asociații în anii întunecați ai stăpînirii burghezo-moșierești, activitatea lor curajoasă și nobilă se înscriu printre tradițiile înaintate de luptă ale poporului nostru.

Desfășurarea ulterioară a evenimentelor a confirmat cu prisosință cită dreptate au avut pionerii prieteniei și colaborării cu U.R.S.S. Poporul român nu va uita niciodată că poporul sovietic l-a ajutat să se elibereze de sub jugul fascist, să-și ia soarta în propriile sale mâini, și să-și clădească în libertate o viață nouă, luminoasă. Singele vărsat de vitejii ostași sovietici și români pentru eliberarea pământului patriei noastre a pecetluit pe veci frăția de arme romîno-sovietică, expresie a prieteniei și alianței de nezdruccinat dintre poporul român și poporul sovietic.

„Luna prieteniei romîno-sovietică“ a culminat cu aniversarea de către poporul nostru a Marelui Revoluții Socialiste din octombrie care a devenit în țara noastră o sărbătoare populară, scumpă tuturor oamenilor muncii. Faptul e pe deplin firesc. Pentru poporul nostru prietenia cu marele și puternicul stat socialist constituie nu numai un titlu de mîndrie, dar și un inepuizabil izvor de putere și încredere în viitor.

Profundă este bucuria cu care oamenii muncii din țara noastră urmăresc realizările fără precedent ale Uniunii Sovietice în dezvoltarea giganticei sale forțe industriale și a agriculturii sale colhoznice, în ridicarea continuă a nivelului de trai al populației. Dezvoltarea furtunoasă a forțelor de producție, ritmul în care se îndeplinesc și se depășesc prevederile grandiosului program de construcție pașnică — șeptenarul — arată că sarcina pe care și-a propus-o U.R.S.S. de a întrece într-un termen relativ scurt S.U.A., cea mai dezvoltată țară capitalistă, în privința producției pe cap de locuitor, va fi realizată cu succes.

Cu adevărat mărețe sînt succesele dobîndite de primul stat al muncitorilor și țăranilor

în domeniul științei și tehnicii. Astăzi, fanioane cu stema U.R.S.S. se rotesc în jurul Soarelui instalate pe prima planetă făurită de mîna omului, se află pe suprafața Lunii sau flutură triumfător pe întinderile polare la bordul spărgătorului de gheață atomic „Lenin“. Omenirea urmărește cu respirația tăiată știrile despre zborul în cosmos al noului mesager al socialismului — cea de a 3-a rachetă cosmică lansată de oamenii sovietici. În timp ce radiotelescoapele observatoarelor astronomice scrutează spațiile intersiderale, iar savanții de pretutindeni își exprimă admirația față de noua și extraordinara performanță a Uniunii Sovietice, semnalele aparatelor de emisie aflate la bordul primei stațiuni interplanetare răsună în lume ca un omagiu pentru marele stat socialist care pășește în avangarda forțelor progresului și păcii.

Însăși țara noastră oferă un exemplu grăitor în privința binefacerilor pe care le oferă orînduirea socialistă. Ieri — o țară cu economie înapoiată, la cheremul monopolurilor străine, România a devenit o țară cu o industrie socialistă înaintată, cu o agricultură în care precumpănește hotărîtor socialismul, cu un nivel de trai al populației

în continuă creștere. Acesta este rezultatul eforturilor pe care le-a depus sub conducerea partidului, poporul român, ale cărui forțe sînt sporite de puternicul ajutor frățesc pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică, de colaborare cu toate țările socialiste surori.

Legăturile de colaborare economică romîno—sovietică oferă o imagine a rodniciei relațiilor de tip nou dintre țările lagărului socialist. În cadrul acestor relații ajutorul sovietic reprezintă un puternic factor de accelerare a construcției socialismului în patria noastră.

Cu sprijinul U.R.S.S. s-au construit sau se construiesc asemenea obiective industriale importante cum sînt marele combinat petrochimic de la Borzești noile furnale ale Hunedoarei, laminorul de țevi de la Roman, fabrica de rulmenți de la Birlad, centralele termoelectrice de la Comănești, Paroșeni, fabrica de îngrășămînt chimice de la Năvodari și zeci de alte întreprinderi de mare însemnătate pentru economia țării.

Mereu mai strînsă și mai rodnică este și colaborarea romîno—sovietică în domeniul culturii. Realizările culturii, ale literaturii și artei sovietice, pătrunse de adînc umanism și care sînt puse în slujba poporului, a înfloririi patriei socialiste, sînt urmărite cu viu interes și se bucură de o înaltă apreciere din partea poporului nostru, cartea sovietică este iubită, iar solii culturii sovietice sînt întîmpinați cu căldură și entuziasm în țara noastră.

Inaugurăm „Luna prieteniei romîno—sovietice“ din acest an într-un moment cînd devin mai certe semnele unui început de înseninare a atmosferei internaționale, cînd adepții „războiului

rece“ sînt tot mai izolați, iar principiile coexistenței pașnice se afirmă cu o tot mai mare forță. Popoarele acordă o înaltă prețuire politicii leniniste de pace a statului sovietic, imensele merite ce revin U.R.S.S., guvernului ei în lupta pentru preîntîmpinarea primejdiei unui război, pentru colaborare și prietenie între popoare. Toată lumea vede ce eforturi titanice, perseverente desfășoară Uniunea Sovietică pentru găsirea de noi posibilități și căi în vederea destinderii încordării internaționale cu cită tenacitate militează ea pentru ca pacea, scumpă omenirii, să fie apărută și consolidată.

Alături de toți oamenii iubitori de pace, poporul nostru și-a manifestat întreaga aprobare față de vizita de însemnătate istorică făcute de tovarășul N. S. Hrușciiov în S.U.A. Activitatea neobosită desfășurată de șeful guvernului sovietic în cadrul acestei vizite, ca purtător de cuvînt al celor mai ferbinși aspirații de pace ale popoarelor, constituie o strălucită expresie a eforturilor pe care le depune Uniunea Sovietică pentru a asigura omenirii o viață pașnică și liniștită.

Planul Sovietic de însemnătate epocală a dezarmării generale și totale prezentat de N. S. Hrușciiov în fața Adunării Generale a O.N.U., a deschis

perspectiva ca visul milenar al omenirii de a se elibera odată pentru totdeauna de coșmarul războiului pustiitor, să devină realitate. Profund atașată cauzei păcii și progresului, manifestîndu-se alături de U.R.S.S. și de celelalte țări socialiste ca un factor activ în lupta pentru pace, țara noastră sprijină cu toată fermitatea propunerile Sovietice de dezarmare. Existența puternicului lagăr socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, unitatea și coeziunea lui de monolit, creșterea continuă a forțelor mondiale ale păcii, sînt cheazășia că năzuințele de pace și progres ale omenirii vor fi înfăptuite.

În cadrul amplelor și variatelor manifestări prilejuite de „luna prieteniei romîno—sovietice“, poporul nostru își va manifesta puternic hotărîrea de a întări prietenia și alianța cu Marea Uniune Sovietică, de a dezvolta neconținut colaborarea frățească romîno—sovietică. Poporul nostru este convins că atîta timp cît înflorește și se întărește prietenia sa cu poporul sovietic, și cu celelalte popoare aparținînd mării familii a țărilor socialiste, atîta timp cît pășește laolaltă cu ele în strînsă unitate și frăție, independența și securitatea țării sînt de neclintit, iar el va înainta cu succes pe drumul luminos pe care și l-a ales.

Poporul român și-a ales prietenii și-i va păstra. Ei sînt cheazășia victoriilor poporului și a unui viitor luminos. Există — zice Biblia — un prieten care ține la tine mai mult decît un frate. Aceasta este realitatea cu privire la prietenia romîno—sovietică.

El păcatele noastre le-a purtat

Păcatul, deși este ceva foarte real, totuși nu este pipăibil; el nu este o entitate; nu este ceva ce asemenea unui lucru material poate fi mișcat, purtat și dus de la un loc la altul, sau de la o persoană la

listul Vechiul Testament la cap. 53, 6: „Domnul (Iehova) a făcut să cadă asupra Lui nelegiurea noastră a tuturor“.

Acest binecuvântat adevăr spiritual al transferării păcatului, de la cel vinovat asupra

mult mai înainte, chiar în momentul căderii omului în păcat. Cele exprimate în Is. 65, 9: „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a

alta. Și totuși întregul sistem al Creștinismului se bazează pe faptul că păcatul, în sensul acela de vină, a fost și este transmis de pe capul celui vinovat de comiterea lui, deci a păcătosului, — dar a păcătosului pocăit — asupra Domnului nostru Isus Hristos cel fără de pată; căci așa citim în cartea lui Isaia, Evanghelis-

Mîntuitorului Isus ne este înfățișat tuturor prin sistemul Levitic al tipurilor și serviciului, ce se desfășură veacuri de-a rîndul în dispensațiunea Vechiului Testament.

Lucrarea lui Hristos ca purtător al păcatului, nu a început la Cruce, și nici chiar în grădina suferinței și a luptei sufletești, în Ghetsemani, ci cu

răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime“, nu privesc numai latura fizică a experienței divine. O, nu! Profunzimea însemnătății acestor cuvinte va fi mult mai înțeleasă dacă luăm aminte și la cap. 43, 24: „Nu Mi-ai cumpărat trestie miroitoare cu argint, și nu M-ai să-

turat cu grăsimea jertfelor tale: dar tu M-ai chinuit cu păcatele tale, și M-ai obosit cu nelegiuirile tale“.

Acum fărădelege este păcat, iar păcatul este fărădelege: astfel Dumnezeu a așezat asupra Fiului Său, Isus Hristos, Dămnul nostru, păcatele noastre. Aici, din acest punct de vedere, cu siguranță că există o transmitere a păcatelor.

Lucrul acesta este puternic subliniat de profet prin binecuvântările și puternicele cuvinte din Is. 53, 4, 5: „Totuși El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit“. Același gând este exprimat și de apostolul Petru în 1 Petru 2, 21—24: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug“. Cînd era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și cînd era chinuit, nu amenința, ci se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați“.

În mod obișnuit, despre păcate se vorbește în Sfînta Scriptură în termeni care de fapt sînt folosiți atunci cînd vorbim de lucruri materiale, lucruri pipăibile. De exemplu în Ps. 103, 12 noi găsim această

făgăduință: „Cît este de departe răsăritul de apus, atît de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi“. Iar în 1 Ioan 3, 4, păcatul este astfel definit: „Oricine face păcat, face și fărădelege, și păcatul este fărădelege“. Textul acesta, arată că fărădelegea și păcatul nu numai că stau într-o oarecare legătură, dar că sînt identice. De asemenea versetul 8 al Ps. 90 identifică în felul următor, nelegiuirea și păcatul: „Tu poți înainte nelegiuirile noastre, și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse“.

Cu privire la aceste păcate, cînd sînt mărturisite și lepădate, Cuvîntul Scripturii declară: „El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor“. Mica 7, 19.

Dacă încă se mai obiectează că toate aceste expresii, cum și altele asemenea lor de o însemnătate asemănătoare și folosite de noi, fie că se găsesc în Biblie fie că nu, e numai o formă nedesăvîrșită de vorbire și nu trebuie interpretate în mod literal, ci trebuie înțelese într-un sens spiritual, atunci singurul răspuns ce-l putem da este acesta: Într-un sens poate fi o formă nedesăvîrșită de vorbire, dar este așa cum Duhul Sfînt a ales să transmită sufletelor noastre binecuvîntatul adevăr că păcatul este transmis de la păcătosul ce-și recunoaște vina, asupra Celui ce se substituie

păcătosului, asupra Domnului Isus Hristos, Cel fără de păcat. Astfel noi sîntem considerați liberi de păcat, dacă vom căuta să cunoaștem pe Domnul (Vezi Osea 6,3).

Toate tipurile și simbolurile Evangheliei, într-un sens sînt în mod necesar tari. Păcatul este repulsiv și înseamnă moartea cu toate urmările ei îngrozitoare. Sacrificiile timpurilor patriarhale și levitice au fost crude; întregul sistem de sacrificare a animalelor de jertfă, era prin excelență crud; dar acel sistem a fost introdus și menținut de-a lungul multor veacuri pentru ca fiii credincioșilor să poată învăța să își pună încrederea lor în planul divin de mîntuire instituit chiar de Dumnezeu, pentru ca cei păcătoși să se poată întoarce de la neleguire la sfințenie și să trăiască.

Întruparea Fiului Omului a fost o lucrare grandioasă; la fel a fost și lucrarea de slujire a Lui; iar moartea Lui pe cruce nu numai că a fost crudă, ci de-a dreptul zguduitoare.

Dar toate aceste lucruri crude au fost alese de Dumnezeu și date de El, pentru ca păcătoșii să poată găsi viața veșnică.

Întregul sistem al jertfelor descrise în Sf. Scriptură, date primilor noștri părinți imediat după cădere și mai tîrziu copiilor lui Israel în pustie, este unic în ceea ce privește jertfele pentru păcat, căci, în loc să fie daruri, așa cum erau sacrificiile aduse de păgîni pentru a cumpăra favoarea zeilor,

erau substitutorii, fiind tipice ale sacrificiului Fiului lui Dumnezeu pentru mîntuirea celui ce crede.

FĂCUT PĂCAT PENTRU NOI

Faptul transferării păcatelor de la sufletele noastre pierdute asupra persoanei Sale „care n-a cunoscut păcat“, este puternic scos în evidență de apostolul Pavel în 2 Cor. 5, 21 în aceste cuvinte : „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. Veac după veac, timp de patru mii de ani, acest adevăr al transferării păcatului de la păcătos asupra persoanei celei fără de păcat, a fost învățat, a fost prezentat generație după generație copiilor lui Israel de serviciul umbră al lucrurilor viitoare.

Desigur, că în sistemul Levitic al serviciului umbră, păcatele au fost transferate, transmise numai în mod figurat. Punerea de către cel păcătos a mîinilor asupra capului jertfei pentru păcat, nu a înfăptuit nici un transfer al vinei păcătosului asupra victimei ce urma să fie sacrificată. Dar aceasta înseamnă acceptarea de către păcătosul pocăit a planului făcut pentru salvarea sa prin darul făgăduit al Fiului lui Dumnezeu, de a muri pentru păcatele celor ce cred în jertfa Sa. Notați cuvintele din Ebrei 11, 4 : „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu, o jertfă mai bună decît Cain. Prin ea a căpătat el mărțuria că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui.

Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort“.

Acest gînd mai este exprimat astfel : „Abel și-a dat seama de marile principii ale mîntuirii. El s-a văzut pe sine un păcătos, el și-a dat seama de păcat și pedeapsa lui de moarte stînd între sufletul său și posibilitatea legăturii cu Dumnezeu. El a adus jertfa înjunghiată, viața sacrificată, îndeplinind astfel pretențiile Legii care cereau moartea păcătosului. Prin vărsarea sîngelui el privea înainte către Sacrificiul Suprem, Hristos murind pe crucea de pe Calvar ; și încrezîndu-se în ispășirea ce urma să se facă acolo el a primit asigurarea că a fost îndreptățit și că jertfa sa a fost primită“.

Credem că nici un creștin nu poate să nu admită că fiecare jertfă pentru păcat adusă în armonie cu prescripțiile divine, nu a fost tipică sacrificiului Domnului Hristos.

Punerea mîinilor celui păcătos asupra jertfei, nu numai că era o mărturisire publică a păcatelor sale, dar era cerută de necesitatea unui contact fizic între vinovat și victimă. Acest lucru este scos în evidență în primele patru capitole ale Leviticului și apare de asemenea în Exodul 29, 10 și Lev. 16, 21 : „Să aduci vițelul înaintea cortului întîlnirii, și Aaron și fiii lui să-și pună mîinile pe capul vițelului“. Aaron să-și pună amîndouă mîinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel

și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei ; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un corn care avea însărcinarea aceasta“.

Comentînd textul „să-și pună mîinile pe capul vițelului“ Exod 29, 10, un comentator spune : „Prin acest ritual, animalul era consacrat lui Dumnezeu și era potrivit să fie oferit ca sacrificiu. Punerea mîinilor pe capul lui însemna de asemenea că ei ofereau viața acestui animal ca o ispășire pentru păcatele lor. Apoi animalul era socotit ca purtînd spre ispășire, păcatele persoanei ce-l aducea.

Avem aici deci, în mod figurat transmiterea păcatelor asupra lui Hristos, căci citim : „asupra Lui au fost aruncate păcatele noastre ale tuturor“ și El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn“.

Din orice punct de vedere am considera lucrurile, orice vinovăție reclamă pretențiile legii călcate și deci ia ființă un întreg proces între vinovat și legea care a fost călcată. Mărturisirea faptelor incriminate apără și întărește legea și îndepărtează litigiul existent.

Prin punerea mîinilor și prin mărturisirea publică a păcătosului, vina sa a fost în mod simbolic transmisă de la păcătos la cel ce i-a luat locul ca victimă. Cînd acest înlocuitor era sacrificat, o parte din sînge (care în Leviticul 17, 14, este declarat a fi viață) era în unele cazuri (Lev. 4, 5—7) stropit în fața perdelei care desparte Sfînta de Sfînta Sfintelor ; de

asemenea, sînge se punea și pe coarnele de aur ale altarului, deasupra căruia ardea tămîia de dimineața și pînă seara.

Dar de ce era sîngele stropit în fața perdelei și de ce era pus pe coarnele de aur ale altarului? Desigur pentru că chivotul legămîntului, conținea tablele legii, a căror călcare însemnează păcat. Astfel, acesta și toate celelalte servicii ce aveau în vreun fel legătură cu sanctuarul, incluzînd darurile ce se aduceau pe altarul din fața cortului întîlnirii, avea legătură și se referea la legea călcată ce era în chivot, și la Milostivitorul ce se afla deasupra Sanctuarului, acoperind tablele legii.

Astfel, prin perdeaua despre care ne vorbește Apostolul în Ebr. 10, 20, și care reprezenta trupul Fiului lui Dumnezeu, păcatele celui pocăit sînt aduse chiar în prezența „lui Dumnezeu, înaintea căruia este chemat Numele Domnului ostirilor, care stă între Heruvimi deasupra chivotului”. 2 Sam 6, 2 u. p.

Dar apropierea de Dumnezeu făcută de cel păcătos atunci cînd își aduce jertfa în fața Sanctuarului, și punerea mîinilor pe capul animalului și mărturisirea lui care așează în mod figurat, păcatele sale asupra altuia, cu acesta, lucrarea nu s-a terminat. Ziua a zecea a lunii a șaptea era o zi de ispășire, și în ziua aceea cel păcătos trebuia să-și smerească sufletul, căci cine nu făcea astfel era tăiat din numărul fiilor lui Israel.

Stînd poate ca cel mai însemnat punct al serviciului din ziua

de ispășire, era transferarea păcatelor mărturisite ale copiilor lui Israel, asupra țapului de trimis, și lucrul acesta îl cităm ca un argument pozitiv cum că Scriptura învață nu numai transferarea, transmiterea vinei păcatului de pe capul celui vinovat de comiterea lui asupra lui Isus Hristos, dar și transmiterea păcatelor deasupra Sanctuarului asupra țapului de trimis, căci în Lev. 16, 21, 22 citim: „Aaron să-și pună amîndouă mîinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate fără delegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; și le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însă înărea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pămînt pustiu; în pustie, să-i de drumul”.

Țapul acesta nu reprezenta o fază a lucrării Domnului Hristos, ci pe Satana, ca origină a păcatului, unul asupra căruia în final va cădea întreaga vină a păcatului, cu povara ei zdrobitoare, nimicitoare.

Domnul Hristos prin lucrarea Lui preoțească nu numai că aduce iertarea credinciosului pocăit, dar El prin Harul Său scoate păcatul din inimă și din viața acestuia; El scapă pe păcătosul pocăit nu numai de vina păcatului, ci și de practicareea lui, și ca un ultim act al slujbei Sale, așează înapoi asupra lui Satan, autorul păcatului, vina nelegiuirilor tuturor păcatelor mărturisite și duse în Sanctuar prin slujba Lui de mijlocire. Cum s-a remarcat mai înainte acestea sînt păcate despre care Apostolul spune: „Păcatele unor oameni sînt cunoscute și merg înaintea la judecată, iar ale altora vin pe urmă”. 1 Tim. 5, 24. Și Satan suferă pentru partea sa în aceste păcate cum și pentru toate păcatele săvîrșite, dar nemărturisite și deci neiertate.

Deci păcatele sînt transmissibile numai într-o singură direcție, și anume: „A doua zi Ioan a văzut pe Isus și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Ioan 1, 29. Deci de la făptuitor, prin mărturisire și părăsire asupra Domnului Hristos, Marele nostru Mare Preot, iar de aici la timpul potrivit asupra celui ce a adus păcatul în lume, Satana. Prima dată spre mîntuire, iar a doua spre scăpare de păcat. Pentru că, „El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe deapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți”. Is. 53, 4, 5.

SĂ FACEM DIN SĂBII... FIARE DE PLUG!

„El va hotărî între un mare număr de popoare ; așa încît din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitele lor cosoare ; nici un popor nu va mai socoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul“. Is. 2, 4.

Am admirat îndelung fotografia minunatei opere de artă a renumitului sculptor sovietic E. Vucetici intitulată „Să transformăm săbiile în pluguri“, operă ce reprezintă darul Guvernului Uniunii Sovietice făcut Organizației Națiunilor Unite, ca un simbol și o expresie a dorinței tuturor națiunilor pentru dezarmarea universală.

Sculptura, reprezintă un muncitor a cărui mușchi vibrează de încordarea muncii de transformare a unei săbii într-un fier de plug. Cit de plastic este prezentată dorința de pace a națiunilor. Forță, voință și conștiința unei munci plăcute, pașnice.

Trecînd în revistă recentele evenimente, putem constata cu satisfacție că s-a produs o destindere în relațiile internaționale, iar tendința de soluționare pașnică a eventualelor litigii, cîștigă tot mai mult teren. De o deosebită însemnătate a fost vizita în S.U.A. a Primului Ministru a Guvernului Sovietic N. S. Hrușciov care a constituit izvorul ce continuă să alimenteze voința de pace a omenirii.

Propunerile pe care bărbatul de Stat Sovietic le-a făcut de la tribuna Națiunilor Unite, propunere pentru o dezarmare universală, o invitație de a transforma toate săbiile moderne în pluguri și tractoare, în locuințe și obiecte de larg consum, constituie glasul rațiunii conștiente de grozăviile unui eventual război. Cit de mi-

nunat. În loc de tunuri... unt. În loc de mașini de război, locuințe confortabile. În loc de moarte... viață.

În istoricul discurs din fața adunării Națiunilor Unite din 18 sept. 1959 premierul Hrușciov a spus printre altele :

„În chestiunile internaționale, rezolvarea cu succes a problemelor litigioase este posibilă dacă statele se vor orienta nu spre ceea ce dezbină lumea contemporană, ci spre ceea ce apropie statele“.

„Nici un fel de deosebiri sociale și politice, nici un fel de divergențe în domeniul concepțiilor ideologice și religioase nu trebuie să împiedice statele membre ale O.N.U. să ajungă la o înțelegere asupra a ceea ce este principal — ca principiile coexistenței pașnice și colaborării prietenești să fie respectate cu sfințenie și cu strictețe de toate statele“.

„Dacă se pun în primul plan divergențele și deosebirile sociale, aceasta va sortii, desigur, eșecului toate eforturile noastre îndreptate spre menținerea păcii. În secolul XX-lea, nu este admisibil să se organizeze, cum făceau fanaticii Evului Mediu, campanii pentru stîrpirea prin foc și sabie a celor de altă credință, fără riscul de a aduce omenirea în fața celei mai mari catastrofe din istoria sa“.

„Organizația Națiunilor Unite este ea însăși o întruchipare a ideilor colaborării pașnice între state cu orînduiri sociale diferite. Întrădeavăr priviți cîte state aparținînd unor sisteme sociale diferite, ce mulțime de rase și naționalități, ce diversitate de concepții despre lume și ce diversitate de culturi sînt reprezentate în această sală... În fața noastră a tuturor stau numeroase probleme internaționale nerezolvate. Există însă o problemă a cărei rezolvare este așteptată cu speranță de omenii din toate țările — atît din cele mari cît și din cele mici, indiferent de relațiile sociale și de modul de viață statornicit.

Aceasta este problema dezarmării. Popoarele sînt însetate de pace, oamenii vor să trăiască fără teamă pentru soarta lor, fără teama, de a-și pierde în focul unui război pe cei apropiați“.

În vederea acestui scop guvernul sovetic propune în esență „ca în decurs de patru ani, toate statele să înfăptuiască dezarmarea totală și să nu mai dispună de mijloace de ducere a războiului. Cînd nici un stat nu va avea de fapt posibilitatea de a porni acțiuni militare împotriva altor state, relațiile internaționale vor începe să se dezvolte sub semnul încrederii“.

În adevăr, este nevoie de încredere reciprocă și constructivă între popoare ca și între indivizi. Îmi revine în minte imaginea sculpturii lui Vucetici Din săbii... fiare de plug. În loc de armă a morții — posibilități de viață plină de belșug.

Ca oameni ai credinței sprîjinim cu toată curăția de inimă orice efort de pace, spre libertate și relații bazate pe respectarea tuturor drepturilor ce se cuvin oamenilor, indiferent de culoare sau concepție religioasă.

Au trecut mai bine de două luni de la acest eveniment istoric de o deosebită importanță internațională, și rezultatele pozitive nu întîrzie a se arăta.

Un nou suflu s-a statornicit în relațiile internaționale. Ori cît de mult ar încerca cei ce nu doresc încălzirea atmosferei internaționale, nu pot să reziste dorinței de pace a popoarelor. S-a inagurat o nouă orientare în relațiile internaționale. Calea contactelor personale a fost deschisă de vizita premierului Hrușciiov în S.U.A. Odată cu aceasta se deschid

larg perspectivele înțelegerii reciproce a cunoașterii nemijlocite a popoarelor lumii și a întrecerii pașnice între sistemele existente.

Conferința la nivel înalt a devenit acum un lucru ce aparține viitorului apropiat. Apropiata vizită a președintelui S.U.A. în Uniunea Sovietică, a premierului Hrușciiov în Franța, apoi a președintelui Republicii Italiene Gronchi în Uniunea Sovietică, arată că ideea nobilă a coexistenței pașnice și a luptei împotriva războiului pune din ce în mai mult stăpînire pe lume.

Cineva care a participat la unul din cele două războaie mondiale, istorisea următoarea întimplare: „Luptele se dădeau pentru ocuparea unui sat. Încleștarea era dramatică. Deodată pa o uliță a satului pustiu și în flăcări se întîlniră față-n față doi ostași. Amîndoi erau tineri. Poate că acasă părinții, sau poate logodnicele se uitau mereu în lungul drumului așteptîndu-i.

Acum amîndoi erau vrăjmași. S-au întîlnit față în față. Armele au răbufnit și amîndoi au căzut secerăți. Eu care eram rănit și am văzut scena m-am cutremurat. Dar speranța unei victorii asupra spiritului rău al nimicirii și al urei, mi-a dat noi puteri. Speranța unui climat pașnic și plin de înțelegere mă face și azi, spunea povestitorul, să-mi îndrept întreaga mea putere spre stabilirea unei înțelegeri între oameni și deci între națiunile întregului pămînt“.

Sînt desigur unele lucrări de artă care odată văzute, nu mai pot fi uitate. Le porți continuu cu tine. Am văzut cîndva o copie a unei picturi care făcea

parte din categoria celor despre care vorbeam mai sus, din categoria operei sculptorului sovietic Vucetici. Pictura se intitula „Speranța“, și reprezenta figura unei fecioare legată la ochi și care sta pe globul pământesc. În mâinile ei, ea ținea o harfă. Toate strunele harfei, în afară de una singură, erau sfărâmate. Pe cerul negru și amenințător, nu exista decît o singură stea. Cu mîna ei, tînăra legată la ochi, atingea singura strună rămasă, iar capul ei gîngăș era aplecat într-o atenție foarte încordată, spre harfă, așteptînd să prindă nota acelei singure strune rămase. Astfel a prins artistul inspirat faptul că speranța, va triumfa asupra deznădejdei, asupra necazurilor și a morții.

Poate va surprinde pe cineva cunoscînd faptul că însuși Dumnezeu a ales „speranța“ ca unul din numele Lui. În maiestăoasa sa rugăciune, profetul Ieremia se adresează lui Dumnezeu cu următoarele cuvinte: „Tu, care ești nădejdea lui Israel, Mîntuitorul lui la vreme de nevoie“. Ier. 14, 8 p. p. Apostolul Pavel vorbește despre „Domnul Hristos, nădejdea noastră“. 1 Tim. 1, 1 u. p.

Deoarece Isus Hristos este nădejdea și speranța noastră, fiecare adevărată nădejde va fi în zilele din urmă legată de El — Nădejdea unei vieții fericite — nădejdea unei păci durabile în lumea noastră, nădejdea unei universale înțelegeri și nădejdea vieții însăși. El ne învață să trăim în dreptate în timp ce așteptăm glorioasa înfăptuire a speranței veacurilor, și anume arătarea în mărire a Fiului lui Dumne-

zeu. Cu toți dorim și ne străduim ca niciodată să nu se mai audă trompeta sunînd pe cîmpurile de bătaie, iar stindardele zdrențuite să nu mai fluture prin foc și fum.

„Dumneavoastră, spunea marile scriitor clasic rus Dostoevski, aveți ceva valoros pentru care trăiți, ceva care dă sens și valoare vieții“. Și avea mare dreptate făcînd această afirmație. Căci secretul rațiunii de a exista a omului, nu este numai acela de a trăi, ci de a ști, de a avea pentru ce trăi

Mesajul de pace al Domnului Hristos Cel răstignit și înviat sună — PACE VOUA. — Această nădejde a credinciosului constituie nădejdea omenirii și noi trebuie să facem sacrificii să ne rugăm și să lucrăm pentru înfăptuirea acestui dezi-derat.

Lumea are nevoie de pace. Istoria trecutului, nu trebuie să se mai repete.

Cuvintele pline de un umanism profund, cu care Iulius Fucik își încheie jurnalul său, mai înainte de a fi executat în timpul celui de al doilea război mondial de către fasciști, sună astăzi asemenea unei puternice chemări la pace, dar și și ca o avertizare ce nu trebuie uitată. Avertizarea de a nu se mai repeta toate atrocitățile de nedescris a urei și a beției de sînge și călcarea în picioare a celor mai elementare drepturi ale oamenilor de pretutîndeni, indiferent de rasă, clasă, concepții ideologice și religioase.

„OAMENI, EU V-AM IUBIT. VEGHEAȚI!“

Să veghem ca toți oamenii de pe întreg pămîntul să fie liberi. Liberi în faptă și cuvînt.

Liberi să hotărască asupra destinului lor. Liberi să gîndească, să creadă și să se dezvolte în mod practic.

Dorim ca cuvintele profetice ale lui Isaia: „așa încît din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitețele lor coșoare“, să devină cît mai curînd o realitate vie.

Maxime

— Calea datoriei este drumul gloriei.

— Înțelepciunea știe ce mai trebuie făcut; îndeminarea știe cum să facă, iar virtutea îl îndeplinește.

— Unii vorbesc despre succes, ca fiind — noroc. Munca înseamnă succes. Oriunde se muncește, există succes.

— Păstrarea sănătății este o datorie. Puțini par a fi conștienți că există un asemenea lucru ca — Morala Fizică.

H. Spencer

— Operele mari și nemuritoare sînt aduse la existență nu prin putere, ci prin perseverență.

PREOCUPĂRI AGRICOLE ÎN LUNA DECEMBRIE

Șintem de acum în ultima lună a anului care s-a scurs. 1959 a rămas undeva în urmă. Ceea ce am făcut cu sîrguință, și-a dat cu prisosință roadele, pentru că munca, însemnează totdeauna succes. O arătură mecanizată adîncă, tratarea ogorului cu îngrășăminte naturale și chimice a adus cu sine o recoltă sporită la hectar, însemnează un plus de alimente în gospodărie, însemnează întărirea și consolidarea proprietății obștești, și individuale.

Tratarea la timp a livezilor, a adus o recoltă frumoasă de fructe.

Toate acestea constituie aportul unanim adus cauzei păcii și întăririi economice a patriei noastre. Toate acestea dovedesc superioritatea sistemului socialist care face posibilă sporirea condițiilor de trai a celor ce produc, a poporului.

Deși ultima în șirul celor douăsprezece luni, iar iarna a învelit în mantia ei rece pămîntul, totuși gospodarul conștiincios are încă multe de făcut în gospodărie, fie ea individuală, fie gospodărie agricolă colectivă.

În cultura mare, se termină cu instalarea parazăpezilor, atît pe locurile semănite, cît și pe terenurile arate.

Se va avea grijă ca cerealele păioase să se controleze din 15 în 15 zile, urmărindu-se starea lor. Acolo unde timpul este încă îngăduitor se va executa arături adînci. Se vor face șanțuri de scurgere a apelor stagnate pe semănături și dacă este cazul se va avea grijă să se spargă poleiul format, sau să se împrăștie zăpada troienită în anumite locuri.

În atelierele gospodăriilor se va proceda la repararea și întreținerea atelajului agricol, fiind

puse la punct și bine întreținute pentru marea campanie din primăvară. Încep cursurile agro-zootehnice de masă, ce se organizează în gospodăriile agricole colective sau pe lângă Sfaturile Populare, la care să participăm în mod regulat însușindu-ne cît mai bine cele predate.

În grădina de legume, cînd timpul este frumos și unde zăpada nu este suficientă, se vor lua măsuri de protejarea semănăturilor de toamnă și a legumelor perene (sparanghel, măcriș, leuștean, etc.). În acest scop se așează parazăpezi care să înlesnească așezarea zăpezii pe suprafața respectivă. De asemenea se mai pot acoperi cu un strat de gunoi păios de grajd.

Apoi se va repara inventarul existent, se va procura cel trebuincios pentru campania de primăvară.

În livadă se pot începe stropirile de iarnă cu emulsiile D.W.C.O. și zeamă sulfocalcică. Se văruiesc trunchiurile pomilor bătrîni, iar coroanele piersicilor și cașilor se stropesc cu lapte de var în vederea apărării de ger. Se scutură pomii încărcăți cu prea multă zăpadă ca să nu se rupă.

În scurt se va căuta ca să se pregătească din timp condițiile unui viitor an bogat.

Sîntem recunoscători lui Dumnezeu pentru toate binecuvîntările revărsate asupra-ne în anul ce s-a scurs și să nu precupețim nici un efort ca să facem ziua de mîine mai frumoasă, mai îmbelșugată decît cea prezentă și să fim cu adevărat niște administratori corecți față de Dumnezeu și față de patria noastră.

D. P.

